

[Grethe Philip.]

det ikke alene var en ret for forældrene at få en bisidder, men at vi skulle sikre dem, at de altid havde en bisidder. Her er måske nok visse paralleller, man kunne drage til behandlingen ved domstolene. Jeg kan ikke i øjeblikket bedømme, om alle forhold taler for, om vi skal ende dér, men jeg synes nok, det er et spørgsmål, vi skulle se lidt nærmere på.

Pressen har jo i disse spørgsmål spillet en overordentlig stor rolle. Desværre synes jeg, at i mange, mange tilfælde har man indtryk af, at navnlig formiddagspressens trang til at lave dramatik i enhver sag, hvor den øjner en mulighed for det, også har spillet ind her, og ikke til gavn for børnene, ikke til gavn for børneværnene og deres rolige behandling af sagerne, men derimod udelukkende til glæde for de læsere, der har lyst til at læse om dramatik og frygtelige forhold og misbrug det ene og det andet sted.

Jeg tror, det ville være ønskeligt, om pressen i højere grad blev klar over det ansvar, den har i disse sager. Jeg vil ikke gå ind for, at pressen ikke skal omtale sagerne. Det har i tidernes løb været et meget vigtigt led i hele udviklingen af vores tryghedssystem, at pressen har kunnet gribe ind i enkelte sager, hvor der har været enten misbrug eller noget, der i hvert fald burde rettes, men jeg synes nok, pressen kunne vise en betydelig større ansvarsbevidsthed, når den går ind i disse sager.

I øvrigt er det for mig det helt afgørende, at det er børnene, vi skal beskytte, og dér synes jeg nok, at den form, hr. Wamberg har givet sin forespørgsel, er bemærkelsesværdig. Der er ikke tale om, hvordan man skal beskytte børnene, men det er et spørgsmål om, hvad regeringen agter at gøre for at opnå beskyttelse og tryghed hos forældre mod, at deres børn tvangsfjernes fra hjemmet af offentlige myndigheder.

Vi ved jo, at der er hjem, der ikke er i stand til at give børnene en tryk opvækst. Vi ved, at det i mange tilfælde er hjem, hvor der er tale om en enlig forsøger og en samlever. Vi har en række løbende eksempler på, at der foreligger mishandling, og at netop dette samleverforhold giver spændinger imellem de voksne, som går ud over børnene, og hvor vi ikke kan komme til at beskytte barnet, uden at det går imod forældrenes

ønske eller det, de i hvert fald udtrykker som deres ønske. Jeg er ikke en gang sikker på, at de forældre, der har en samlever, der mishandler barnet, i virkeligheden ønsker, at barnet skal blive i hjemmet, men tit er de i en meget truet situation.

For mig og for os i det radikale venstre er det det helt afgørende, at det først og fremmest er barnets tarv, vi skal varetage, forældrenes må komme i anden række. De skal have lejlighed til at udtale sig, de skal have lejlighed til at komme frem med deres synspunkter, de skal have støtte til det, de skal have retsgarantier, men til syvende og sidst er det barnet, vi skal beskytte, og vi må også gøre det på en sådan måde, at det undertiden må gå ud over forældrene, må gå imod deres ønsker og deres indstillinger om, hvad der skal ske; men som sagt, det er nødvendigt for at beskytte barnet.

Karen Thurø Hansen (KF):

Vi kan nu slå fast, at baggrunden for forespørgslen er den aktuelle sag, som har verseret i visse dele af pressen i den sidste tid, og at utilfredshed fra forespørgerens side med socialministerens svar angående samme emne i folketingets spørgetid forrige onsdag er anledning til, at vi har denne debat i dag.

Efter forespørgslens ordlyd at dømme kunne man fristes til at tro, at det er ganske almindeligt, at der fra offentlige myndigheders side finder grove overgreb sted ved at tvangsfjerne børn fra hjemmet uden forældrenes vilje. Rent bortset fra de menneskelige aspekter i denne såvel som lignende sager, der fra tid til anden kommer frem i pressen i en mere eller mindre sober fremstilling, så rummer det også en fare med hensyn til at undergrave respekten for de ansvarlige myndigheder og dermed for retssikkerheden i vort samfund. Netop retssikkerheden er noget meget fundamentalt. Den giver os beskyttelse og tryghed mod overgreb fra de offentlige myndigheders side, i alle tilfælde såfremt der er tale om normale familieforhold, hvor forældre og børn lever i et harmonisk fællesskab. Desværre må det konstateres, at det modsatte ofte er tilfældet, og selv om alle fødes til verden på lige vilkår, så er det ikke sikkert, at forældrene magter opgaven at være forældre og opdragere. Uanset den bedste vilje